Откровението на Исус Христос — Число шестнадесет

Разкриването на седемте гръмове: Пророчески анализ на Откровението и скритата история

Jeff Pippenger
2023-11-15

Ние представяме последователността на пророческите събития, които се отъждествяват чрез скритата история на седемте гръмотевици, представена в Откровение, глави единадесета до тринадесета. Все още не сме достигнали онази точка в развитието на тези събития, при която ще наложим една върху друга историята на рога на протестантизма и рога на републиканизма. Нито пък все още сме подготвили основа на разбиране, чрез която да определим точно ролята на исляма във вестта на Среднощния вик. Има обаче една много важна истина, свързана с тези събития, която посочва какво трябва да направи човек, когато разбере истините, които биват разпечатвани. Благословението на Откровение включва отговорността да „пази“ онова, което е написано.

Разгръщащата се историческа линия предава творческата сила на Бога на онези, които биха слушали, чели и пазили онова, което е написано в нея. Затова е време да се отклоним от нашето разглеждане на последния пророчески разказ на Исая и на Откровение, глави единадесета до тринадесета, за да установим значението на „трите и половина дни“, през които Илия и Мойсей бяха мъртви на улицата на информационната супермагистрала, която преминава през долината на мъртвите сухи кости. Това, което сега ще определим, е символиката на „пустинята“.

В предишната статия установихме четири пророчески свидетелства за последователността на събитията, утвърдена от скритата история на седемте гръма. Линията на образа на Христос, линията на двамата свидетели, линията на образа на звяра и линията на фалшивия северен цар.

Втората половина от линията на фалшивия северен цар започва с овластяването на папството през 538 г. Тогава папството, духовният фалшификат на северния цар, потъпкваше духовния Ерусалим и духовния Израил в продължение на хиляда двеста и шестдесет години.

> И те ще паднат от острието на меча и ще бъдат отведени в плен между всички народи; и Ерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, докле се изпълнят времената на езичниците. Лука 21:24.

На Йоан бе казано да измери и светилището, и воинството, но също така му бе казано да остави външния двор, защото той бе даден на езичниците за хиляда двеста и шестдесет години.

> И бе ми дадена тръстика, подобна на жезъл; и ангелът застана, казвайки: Стани и измери Божия храм, и олтара, и онези, които се покланят в него. А двора, който е вън от храма, остави вън и не го измервай; защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:1, 2.

Йоан и Лука свидетелстват, че езичниците „ще тъпчат“ „Йерусалим“ „четиридесет и два месеца“. Йоан определя продължителността, а Лука отбелязва заключението на историята. Тези двама свидетели разглеждат въпроса от осма глава на Даниил, тринадесети стих.

> Тогава чух един светия да говори; и друг светия каза на онзи светия, който говореше: До кога ще бъде видението за всекидневната жертва и за престъплението на запустението, за да бъдат и светилището, и множеството предадени да бъдат потъпквани? Даниил 8:13.

Въпросът относно продължителността на времето, през което светилището и воинството щяха да бъдат тъпкани, посочва две опустошителни сили, които щяха да извършат потъпкването на Ерусалим, който в Даниил е представен като „светилището“, а също и като „воинството“. Правилното основополагащо разбиране на този стих, както е изразено от J. N. Andrews, е, че стихът посочва две опустошителни сили, които потъпкаха и светилището, и воинството. Първата опустошителна сила, посочена в стиха, е езичеството, а втората е папството. Думата „воинство“ е изразът на Даниил за онова, което Йоан определя като „поклонниците“ в храма, тоест в Ерусалим.

> „В ДАНИИЛ 8 ИМА ДВЕ „ЗАПУСТЕНИЯ“. — Този факт е изложен от Джосая Лич тъй ясно, че привеждаме неговите думи:
>
> „„„Всекидневната жертва“ е сегашният прочит на английския текст. Но в оригинала не се открива нищо подобно на жертва. Това се признава от всички страни. Това е глоса или тълкувателна добавка, внесена от преводачите. Истинският прочит е: „всекидневното и престъплението на запустението“, като всекидневното и престъплението са свързани помежду си чрез „и“; всекидневното запустение и престъплението на запустението. Те са две опустошителни сили, които трябваше да опустошат светилището и войнството.“ — Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.
>
> „Ясно е, че светилището и воинството трябваше да бъдат потъпквани от всекидневната и престъплението на запустението. Внимателният прочит на стих 13 урежда този въпрос. А този факт установява и друг, а именно: че тези две запустения са двете велики форми, под които Сатана се е опитвал да събори поклонението и делото на Йехова. Забележките на г-н Милър относно значението на тези два израза, както и подходът, следван от самия него при установяването на това значение, са представени под следното заглавие:“
>
> „ДВЕТЕ МЕРЗОСТИ НА ЗАПУСТЕНИЕТО СА ЕЗИЧЕСТВОТО И ПАПСТВОТО“
>
> „„„Продължих да чета и не можах да намеря друг случай, в който то [ежедневното] да се среща, освен в Даниил. Тогава [с помощта на конкорданс] взех онези думи, които стояха във връзка с него: „отнема“; той ще отнеме „ежедневното“; „от времето, когато ежедневното бъде отнето“, и т.н. Продължих да чета и мислех, че няма да намеря

> никаква светлина върху текста; накрая стигнах до 2 Солунци 2:7, 8. „Защото тайната на беззаконието вече действа; само че онзи, който сега възпира, ще възпира, докато бъде отстранен, и тогава ще се яви онзи беззаконник“, и т.н. И когато стигнах до този текст, о! колко ясно и славно се яви истината! Ето го! Това е „ежедневното“! А сега, какво има предвид Павел под „онзи, който сега възпира“, или препятства? Под „човека на греха“ и „беззаконника“ се има предвид папството. Е, тогава, какво е онова, което възпрепятства папството да бъде разкрито? Именно езичеството; следователно „ежедневното“ трябва да означава езичество.“ — Second Advent Manual, page 66.“ J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

В изпълнение на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, езичеството тъпкаше светилището и войнството в продължение на хиляда двеста и шестдесет години, а след това папизмът извършваше същото дело още хиляда двеста и шестдесет години. Папството беше тъпкало Ерусалим в продължение на хиляда двеста и шестдесет години според Лука и Йоан, докато папството получи смъртоносната си рана през 1798 година. Като се извадят хиляда двеста и шестдесет години от 1798, се достига до 538. Като се извадят хиляда двеста и шестдесет години от 538, се достига до 723 г. пр. Хр., когато Асирия, буквалният цар на севера по онова време, отведе северното царство Израил в плен.

Йоан споменава единствено хилядата двеста и шестдесет години, през които папството тъпчеше светилището и войнството; но Лука разглежда и двата периода от по хиляда двеста и шестдесет години, през които езичеството и папизмът тъпчеха Йерусалим, защото заявява: „докле се изпълнят времената на езичниците“. Лука определя потъпкването на Йерусалим като нещо повече от едно-единствено „време“, защото го нарича изпълнение на „времената“ на езичниците.

Разбира се, през 1856 г. милеристкият адвентизъм стана лаодикийски, а седем години по-късно те отхвърлиха истината за „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, така че е невъзможно адвентизмът да види тези прости библейски факти. Фактът, който посочвам, е, че скритата история на седемте гръма, която определя три ориентирни точки, и един период от време между първата и втората ориентирна точка, а след това и втори период от време между втората и третата ориентирна точка, е представена в пророческата линия на фалшивия северен цар.

Тази линия започна през 723 г. пр. Хр., когато северното царство Израил отиде в робство от ръката на асирийския цар, буквален северен цар. После, през 538 г., духовният северен цар бе овластен и след това потъпкваше духовния Ерусалим още хиляда двеста и шестдесет години, докато не получи смъртоносна рана през 1798 г. От 723 г. пр. Хр. до 538 г. силите, които държаха Израил в подчинение, винаги бяха езически сили.

Линията на Христос определя помазването на истинския северен цар при Неговото кръщение в 27 година, и хиляда двеста и шестдесет пророчески дни по-късно Той бе разпънат. След това Неговите ученици бяха упълномощени да представят вестта на истинския северен цар до убиването с камъни на Стефан в 34 година. Единственият път, когато Христос не ходеше през всичките хиляда двеста и шестдесет дни на Своето служене,

бе когато влезе в Йерусалим, възседнал осле, при триумфалното влизане. Следователно Той тъпчеше Йерусалим хиляда двеста и шестдесет дни, както и Неговите ученици след кръста. И двете линии — фалшивият северен цар и Христос, истинският северен цар — тъпчеха Йерусалим и множеството хиляда двеста и шестдесет дни.

Езичеството беше фалшификат на системата на поклонение в земната светилищна служба на буквалните юдеи, а папството е фалшификат на небесната светилищна служба на духовните юдеи. Хиляда двеста и шестдесетте години на езичеството бяха паралелни на хиляда двеста и шестдесетте дни на Христос, а хиляда двеста и шестдесетте години на папството бяха паралелни на хиляда двеста и шестдесетте дни на учениците.

Всяка от двете линии съдържа една и съща пророческа структура на скритата история на седемте гръма, която започна да бъде публично разпечатвана през юли 2023 г. Това разпечатване бе осъществено отчасти чрез разпознаването на първото разочарование на милеритското движение. Тяхното първо разочарование въведе период от време, наречен „времето на забавянето“ в притчата за десетте девици. „Времето на забавянето“ приключи на лагерното събрание в Ексетър, Ню Хемпшир, когато вестта на Среднощния вик бе напълно утвърдена. Лагерното събрание в Ексетър стана вторият ориентир, който след това въведе период от време, през който вестта на Среднощния вик бе прогласявана, докато не настъпи третият ориентир на съда и последното разочарование.

Трите ориентири бяха първото разочарование, вестта на Среднощния вик и последното разочарование. Тези три ориентира съответстват на еврейската дума „истина“, която представя първата, тринадесетата и последната буква от еврейската азбука. Фактът, че първата и последната и двете са разочарования, представлява подписа на Алфа и Омега.

В милеритската история няма пряко представяне на хиляда двеста и шестдесет дни, и все пак милеритската история е историята на първото движение и следователно е предобраз на последното движение. Историята на първото разочарование в последното движение започна на 18 юли 2020 г. и е онагледена в единадесета глава на Откровение. В единадесета глава на Откровение двамата свидетели са убити, което отбелязва първото разочарование в последното движение, предобразено от първото движение.

В Откровение единадесета глава разочарованието въведе период от хиляда двеста и шестдесет дни, през който техните мъртви тела бяха на улицата, като по този начин отбеляза времето на забавянето от притчата. При тяхното възкресение те биват издигнати като знаме в същия час, когато настъпва съдът над неделния закон. Историята на двамата свидетели включва символичен период от хиляда двеста и шестдесет дни.

Подробностите относно движението на третия ангел в скритата история на седемте гръмове дават много по-голяма конкретизация, отколкото другите паралелни линии; но линията на третия ангел, линията на истинския северен цар и линията на фалшивия северен цар всички притежават едни и същи пророчески характеристики: начална точка, последвана от период от време, достигащ до средна точка, която е последвана от период от време, достигащ до съда в крайната точка.

Хилядата двеста и шестдесетте дни са основен елемент от скритата история на седемте гръмове. Хилядата двеста и шестдесетте дни са символизирани като „пустиня“ в Откровение, глава дванадесета.

> И жената побягна в пустинята, където има място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни. Откровение 12:6.

Църквата побягна в пустинята, за да избяга от потъпкването от папската власт за хиляда двеста и шестдесет години. Четиринадесети стих представя още едно свидетелство.

> А на жената се дадоха двете крила на големия орел, за да отлети в пустинята, на своето място, дето се храни за време, времена и половин време, далеч от лицето на змията. Откровение 12:14.

Църквата побягна от преследването на змея и папството за хиляда двеста и шестдесет години; следователно „пустинята“ е символ на хиляда двеста и шестдесетте дни. Това число се среща пряко седем пъти в книгите на Даниил и Откровение, но в Писанията е представено и по няколко други начина. Във всеки случай то представлява „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

Независимо дали езичеството потъпкваше светилището и воинството от 723 г. пр. Хр. до 538 година, или папството потъпкваше духовния Ерусалим и поклонниците в него, това беше илюстрация на разпръсването на Божия народ, причинено от нарушаването от страна на Божия народ на завета за „съботите на земята“, както е представен в двадесет и пета и двадесет и шеста глава на Левит. В двадесет и шеста глава това е наречено разпрата на Божия завет.

> И ще докарам върху вас меч, който ще отмъсти за нарушението на Моя завет; и когато се съберете вътре в градовете си, ще изпратя мор между вас; и ще бъдете предадени в ръката на неприятеля. Левит 26:25.

Бунтът против Божия завет навлече върху Божия народ робството и разпръсването, които са представени като „разпрата на Моя завет“. Без да се разбира наказанието, което Даниил нарича Моисеевото „проклятие“ и „клетва“, а което също е наречено „разпрата на Моя завет“, човек бива заслепен за по-дълбокия смисъл на Христовото дело, както е представено в деветата глава на Даниил. Последователната оценка за Божия народ, който се намира в лаодикийска слепота, в писанията на Елън Уайт е, че те не могат „да разсъждават от причина към следствие“. Може да изповядвате, че разбирате хилядата двеста и шестдесет години на Тъмните векове, но ако не знаете „причината“ за това потъпкване, вие сте слепи.

> И той ще потвърди завета с мнозина за една седмица; а в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът, и поради разпространяването на мерзостите ще я направи пуста, дори до свършека; и това, което е определено, ще се излее върху пустошта. Даниил 9:27.

Христовото потвърждение на завета е пряко свързано с „разпрата на Неговия завет“. Продължителността на „проклятието“ беше две хиляди петстотин и двадесет години, а

продължителността на Христовото потвърждаване на същия този завет беше две хиляди петстотин и двадесет дни. В съгласие с еврейската дума „истина“, която дава структурата на скритата история на седемте гръмове, пророческата седмица, през която Христос трябваше да потвърди Своя завет, притежаваше три ориентири, които са представени от първата, тринадесетата и последната буква на еврейската азбука.

Първият ориентир от седмицата беше Неговото кръщение, вторият ориентир беше кръстът, а последният — смъртта на Стефан. Да се отказва човек да види „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, както небесните ангели водиха Уилям Милър да види „седемте времена“, означава да се премахне способността да се види напълно именно пророчеството, в което Христос проля кръвта Си и потвърди самия завет, който Неговият буквален древен народ беше отхвърлил. Всеки, който в крайна сметка бъде спасен, ще има само частично и непълно разбиране за „истината“. Но никой не бива спасен, ако съзнателно отказва да види „истината“. Има само един път към Отца, и това е чрез Исус, а Исус е „истината“.

Това е разбиране, което заслужава да бъде обмислено, защото се отнася до завета в Левит двадесет и пета и двадесет и шеста глава. „Проклятието“ на „седемте времена“ бе доведено върху древния буквален Израил поради нежеланието им да прилагат постановленията относно оставянето на земята да почива и изпълняването на наставленията за Юбилея. Това бе грях на пропускане. Проклятието дойде върху тях, задето пропускаха дело, което им бе заповядано да извършат, а не защото бяха нарушили пряко някоя заповед, като например „не убивай“ или „не кради“. Те просто пренебрегваха указанията, свързани с оставянето на земята да почива. Адвентистите, които просто не приемат „седемте времена“ (които ангелите водиха Уилям Милър да открие), защото по каквато и да било неосветена причина просто никога не са си дали труда действително да изследват истината, извършват същия вид бунт на пропускане, като пренебрегват същата тази заветна информация, която древният буквален Израил пренебрегна. Началото онагледява края.

Хилядата двеста и шестдесет дни в Откровение 12, които са определени като „пустиня“, са символ на „седемте времена“. Както хилядата двеста и шестдесет дни от служението на Христос, така и хилядата двеста и шестдесет дни от служението на учениците представляват цялата седмица, през която заветът беше потвърждаван. Както хилядата двеста и шестдесет години, през които езичеството потъпкваше Божия народ, така и хилядата двеста и шестдесет години, през които папството потъпкваше Божия народ, представляват цялото „седем времена“ на проклятието на Мойсей.

В Откровение единадесета глава, след хиляда двеста и шестдесет дни, мъртвите кости биват върнати към живот, за да влязат в завет като сто четиридесет и четирите хиляди. Но за да осъществят това заветно отношение, от тях се изисква да изпълнят условията на завета, точно както направи Даниил в девета глава. Условията на завета на „седемте времена“ съдържат конкретни наставления за онези, които се намират в земята на неприятеля. Когато онези, които се събуждат за действителността, че са били разпръснати, пожелаят да се върнат при Господа, Левит двадесет и шеста глава дава наставления как трябва да се върнат.

> И онези от вас, които останат, ще чезнат в беззаконието си по земите на неприятелите ви; и също в беззаконията на бащите си ще чезнат заедно с тях. Ако изповядат своето беззаконие и беззаконието на бащите си, с престъплението, с което са престъпили против Мене, и че са ходили противно на Мен; и че и Аз съм ходил противно на тях и съм ги довел в земята на неприятелите им; ако тогава необрязаните им сърца се смирят и те тогава приемат наказанието за своето беззаконие: тогава ще си спомня за завета Си с Яков, и завета Си с Исаак, и завета Си с Авраам ще си спомня; и ще си спомня за земята. Левит 26:39–42.

Изразът „чезнат“ в Писанията означава да бъдат разложени, покварени и изядени докрай. Да чезнеш означава да се разпадаш, докато се превърнеш в мъртви сухи кости. А наставлението посочва смъртта, защото представя онези, които се пробуждат за състоянието си, като намиращи се „в земята на враговете ви“.

> Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта. 1 Коринтяни 15:26.

На 18 юли 2020 г. настъпи първото разочарование в движението на третия ангел. То е било предобразено от всички други първи разочарования в свещените пророчески реформаторски линии. Тридесет и седма глава на Езекиил определя Божия народ в последните дни като разпаднал се, покварен и изтлял, докато не се е превърнал просто в долина на мъртви сухи кости. Те се намират в земята на врага, която е земята на смъртта. В Откровение единадесета глава двамата свидетели бяха убити и оставени на улицата. Всички пророци са в съгласие помежду си. Следователно Моисей говори на онези, които са мъртви на улицата, която преминава през долината на Езекиил. В своето разочаровано състояние те получават наставление чрез Еремия.

> Затова така казва Господ: Ако се върнеш, тогава ще те върна отново и ти ще застанеш пред Мене; и ако извлечеш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като Моите уста; нека те се върнат при теб, а ти не се връщай при тях. Еремия 15:19.

На Йеремия е известено, че ако желае да говори за Бога, трябва да се върне, и като стори това, трябва да отдели скъпоценното от нищожното. Контекстът на пасажа посочва, че нищожните са онези, към които той не бива да се върне. Когато в пасажа е представен в състоянието на своето разочарование, той заявява, че е бил сам.

> Не седях в събранието на присмивателите, нито се веселих; седях сам поради Твоята ръка, защото Ти ме изпълни с негодувание. Еремия 15:17.

Йеремия не седеше в „събранието на присмехулниците“, защото седеше сам. Той не биваше да се връща при нечестивите, които са събранието на присмехулниците. През 1863 г. адвентизмът започна своето завръщане към „събранието на присмехулниците“, когато се върна към библейската методология на дъщерите на Вавилон, за да отхвърли Моисеевите „седем времена“. Но Йеремия говори по-специално за последните дни, отколкото за милеритската история. Когато онези в долината на мъртвите кости се пробудят за факта, че се намират в земята на врага, те никога не бива да се връщат при онези, които се радваха на тяхната смърт на улицата. Тази група може да се върне при Йеремия, но той не може да се

върне при тях.

Но ако трябва да се върнат, те също трябва да изпълнят указанията, дадени от Мойсей, които са пряко свързани със „седемте времена“. Онези, които са мъртви на улицата в Откровение единадесета глава, са мъртви три дни и половина, което пророчески е „пустинята“.

Ето защо първоначалното пробуждане на мъртвите се осъществява чрез вест, която прави костите да се съединят, но те все още не са живи. Необходима е вестта на четирите ветрове, която е запечатващата вест, за да ги превърне в могъща войска. Първата вест, която ги събира заедно, идва от „глас“.

> Утешавайте, утешавайте людете Ми, казва вашият Бог. Говорете към сърцето на Йерусалим и прогласете към него, че воюването му се свърши, че беззаконието му е простено; защото той прие от ръката Господня двойно за всичките си грехове. Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя на Господа, направете прав в пустинята друм за нашия Бог. Всяка долина ще се въздигне, и всяка планина и хълм ще се снижат; кривото ще стане право, и неравните места — равнина. Исая 40:1–4.

Гласът идва от пустинята, която е символ на разпръсването през „седемте времена“. Този глас е в пустинята, защото и Езекиил бе отведен в долината на мъртвите кости. Той свидетелстваше от самата долина, а не отдалеч.

> Ръката на Господа беше върху мене и ме изведе чрез Духа Господен, и ме постави всред долината, която беше пълна с кости. Езекиил 37:1.

Долината е пустинята на трите дни и половина. Обещанието на гласа е, че беззаконието на Ерусалим е простено и че неговата война е свършила. Това обещание представя запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което се извършва в последните дни. Но прощаването на нейното беззаконие е свързано с това тя да получи „двойно“ за всичките си грехове. Лекът, предложен от Моисей, изисква изповядване не само на техните беззакония, но и на беззаконията на бащите им. Ако изпълнят тази заповед, беззаконието им ще бъде простено.

Ще продължим тези истини в следващата статия.

> Да, целият Израил престъпи Твоя закон, като се отклони, за да не слуша Твоя глас; затова проклятието се изля върху нас и клетвата, която е написана в закона на Мойсей, Божия служител, понеже съгрешихме против Него. И Той потвърди думите Си, които изговори против нас и против съдиите ни, които ни съдиха, като докара върху нас голямо зло; защото под цялото небе не е било извършено такова, каквото бе извършено над Ерусалим. Както е писано в закона на Мойсей, цялото това зло дойде върху нас; но ние не отправихме молбата си пред Господа, нашия Бог, за да се отвърнем от беззаконията си и да разберем Твоята истина. Даниил 9:11–13.